

Chương 2 CÓ MỘT GIẢI-PHÁP

Chúng tôi, hội-viên A.A., biết hàng ngàn người cả nam lẫn nữ đã một lần tuyệt-vọng như Bill. Hầu hết họ đã bình-phục. Họ đã giải-quyết vấn-đề nghiện rượu.

Chúng tôi những người Mỹ trung-bình. Chúng tôi ở khắp mọi nơi trong quốc-gia này, chúng tôi gồm đủ mọi nghè-nghiệp trong mọi lãnh-vực như : chính-trị, kinh-tế, xã hội và tôn-giáo. Chúng tôi thường ít gặp nhau. Nhưng giữa chúng tôi có một hội, sự thân-ái và thông cảm thật tuyệt vời khó tả. Chúng tôi như những hành-khách đi chung trên một chiếc tàu lớn, cái giây phút được cứu sống sau trận đắm tàu, nguồn vui hân-hoan của những người đồng-hành xâm nhập vào tàu từ buồng lái đến bàn giấy của vị chỉ-huy. Nhưng khác với cảm-giác của những hành-khách trên chiếc tàu, nguồn vui hân-hoan được thoát nạn của chúng tôi không chìm lăng xuống khi mỗi chúng tôi đi về đường đời riêng tư của mình. Cái cảm-giác được chia-xẻ trong tai nạn chung hiếm nghèo là một yếu-tố mảnh-liệt gắn chặt ràng buộc chúng tôi với nhau. Nhưng ở trong hội, tự nó cũng chưa đủ kết chặt chúng tôi keo sơn như chúng tôi có hiện giờ.

Sự thật hiển-nhiên cho mỗi chúng tôi là chúng tôi đã khám phá ra một giải-pháp chung. Chúng tôi có

Có một giải pháp

một đường hướng mà trên đó chúng tôi tuyệt-đối đồng-ý với nhau, và ở đó chúng tôi có thể tham gia hoạt động hòa-hợp nhịp-nhàng trong tình-nghĩa anh em. Đó là những điều bổ-ích, những tin-tức vô cùng quan-trọng mà quyển sách này có thể đem đến cho những ai đang đau khổ vì nghiện rượu.

Căn bệnh của loại này, và chúng tôi tin-tưởng nghiện rượu là một bệnh, liên-quan đến những kẻ như chúng tôi trong một cách thức khác xa lạ với các bệnh tật khác của con người. Nếu có một kẻ bị bệnh ung-thư, chúng ta buồn cho ông ta, nhưng không một ai nỗi giận hoặc bị thương tổn. Nhưng không phải như vậy đối với bệnh nghiện rượu, vì nó tiêu-hủy mọi giá-trị trong đời sống. Nó ánh-hường sâu xa đến những người thân yêu của người nghiện rượu khổ đau. Nó mang đến những hiếu-làm, sự uất-hận cay đắng, sự túng quẩn tiền bạc, sự khinh ghét của bạn bè và chủ-nhân, cuộc sống bấp-bênh của những đứa trẻ vô tội, cha mẹ vợ chồng buồn-bã, và còn nhiều người nữa.

Chúng tôi hy-vọng quyển sách này sẽ thông-báo và an-ủi những ai, đang nghiện rượu hoặc có thể nghiện rượu. Có rất nhiều người, nhiều lầm.

Những bác-sĩ tâm-lý giỏi đã từng chữa trị chúng tôi, đã nhận thấy đôi khi không thể nào thuyết phục một người nghiện rượu thảo-luận tình-trạng của anh ta mà không dấu một điều gì. Thật lạ, những bà vợ, cha mẹ và bạn thân luôn luôn nhận thấy rằng họ khó tiếp xúc với bệnh-nhân hơn là bác-sĩ y-khoa hay tâm-lý.

Nhưng những bệnh-nhân trước đây nghiện rượu, giờ đã bình-phục, họ đã tìm ra giải-pháp này, họ là

người có đầy đủ dữ-kiện về rượu cũng như kinh-nghiệm của họ, họ có thể chiến-thắng sự tin-tưởng hoàn-toàn của một kẻ nghiện rượu khác trong vài giờ. Khi không có sự hiểu-biết này, không có thể thành-công được hoặc rất ít.

Đó là người đã làm ra phương-pháp này, người đã có cùng một khó khắn và ông ta đã biết rõ điều gì cần nói, những điều ông ta tuyên-bố trong dự-án mới rằng, chính ông ta mới là người với những câu trả lời thực-sự, rằng ông ta không biểu-lộ một đức-hạnh siêu-việt, chỉ có một ước vọng chân-thành là trở nên hữu-ích; rằng không có lè-phí phải trả, không có người để bợ đỡ vui lòng, không có thuyết-giảng để phải chịu đựng, đó là những điều-kiện chúng tôi tìm thấy hiệu-quả nhất. Sau khi áp-dụng phương-pháp này nhiều người đã lành bệnh, rời nhà thương ra đi.

Không ai trong chúng tôi làm việc này như một nghề có tiền-lương, cũng không nghĩ rằng nếu được trả tiền, công-việc giúp người nghiện rượu sẽ hiệu-quả hơn. Chúng tôi cảm-thấy rằng sự loại trừ bỏ rượu chỉ mới là bước đầu. Điều chứng-minh quan-trọng hơn của nguyên-tắc chúng tôi, nằm trước mặt chúng tôi ở nơi gia đình, nghè-nghiệp và công-việc. Tất cả chúng tôi đã xử-dụng nhiều thì giờ rỗi rảnh trong nỗ-lực để làm những việc sẽ mô-tả sau. Một ít người đều may mắn ở trong hoàn-cảnh tốt họ có thể dùng gần hết thì giờ của họ để giúp những người nghiện rượu.

Nếu chúng ta tiếp-tục con đường đã đi, thì chắc với nhiều thiện-chí sẽ có kết-quả, nhưng chúng ta cũng không dung-tới nhiều vấn-de. Những người trong

chúng tôi ở tại các đô thị lớn, bị tràn ngập bởi hàng trăm người nghiện rượu hàng ngày. Nhiều người có thể bình-phục nếu họ có cơ-hội chạy chữa theo đúng những gì mà chúng tôi đã hưởng qua. Làm thế nào để chúng tôi trình bày những gì mà chúng tôi đã hưởng miễn phí?

Chúng tôi quyết định xuất-bản quyển sách ẩn danh này, trình-bày vấn-de như chúng tôi thấy trực-diện. Chúng tôi mang đến công-trình này sự hỗn-hợp kinh-nghiệm và kiến-thức của chúng tôi. Quyển sách này đưa ra một chương-trình hữu-ích cho những ai quan-tâm đến vấn-de nghiện rượu.

Điều cùn thiết chúng ta phải thảo-luận về y-học, tâm-lý, xã-hội và tôn-giáo. Chúng ta biết những đề-tài này có thể đưa đến tranh-luận. Không có điều gì làm chúng tôi vui hơn khi viết một quyển sách không chứa đựng những điều cản-bản để tranh-luận. Chúng tôi sẽ làm hết sức mình để đạt được lý-tưởng đó. Hầu hết chúng tôi cảm nhận rằng sự chịu đựng thật sự những lỗi-làm và quan-diểm của kẻ khác, sự kính trọng ý-kien của họ là một thái-độ tốt làm chúng tôi hữu-ích cho kẻ khác. Cuộc đời của chúng tôi, những người đã từng đau khổ vì rượu trước đây, tùy thuộc vào những ý-nghĩ thông-thường của kẻ khác và nhờ vậy chúng tôi mới có thể giúp đỡ đáp ứng nhu-cầu của họ.

Có thể anh đã tự hỏi anh rằng, vì sao tất cả chúng tôi đã trở nên bệnh hoạn vì rượu. Không nghi-ngờ gì nữa, anh đã tò mò muốn khám phá làm thế nào, vì sao chúng tôi đã bình-phục từ một tình-trạng tuyệt-vọng về thể-xác lẫn tinh-thần. Nếu anh là một người nghiện

rượu muốn lành bệnh, có thể anh đã hỏi : “Tôi phải làm gì đây ?”

Và đó là mục-đích quyển sách này đặc-biệt nhám trả lời những câu hỏi như thế. Chúng tôi sẽ kể cho anh nghe những việc chúng tôi đã làm. Trước khi đi vào phần thảo-luận chi tiết, có lẽ tốt hơn phải tóm-tắt vài điểm như chúng tôi đã dự-kien.

Đã có rất nhiều lần người ta nói với chúng tôi : “Tôi có thể uống hoặc không uống. Vì sao nó không làm được ?” “Vì sao anh không uống rượu như những người quý phái điều-độ hay bò rượu ?” “Người đó không chịu được rượu?” “Vì sao anh không thử bia và rượu chát.” “Hãy bò rượu mạnh.” “Sức mạnh ý-chí của nó quá yếu.” “Nó có thể ngừng uống nếu nó muốn.” “Nàng là một cô gái dễ thương, tôi nghĩ rằng nó phải dừng uống rượu vì cô ta.” “Bác sĩ đã bảo nó rằng nếu nó lại uống rượu, nó sẽ chết nhưng nó vẫn uống.”

Đó là những điều chúng tôi nghe nhiều lần giữa những người uống rượu, những quan-sát thông-thường. Đằng sau họ là một thế-giới mù tịt và ngộ-niệm. Chúng tôi thấy những biểu-lộ này đối với những người mà phản ứng của họ rất khác với chúng tôi.

Những người uống rượu điều-độ họ có rất ít rắc-rối khi bò rượu hoàn-toàn nếu họ có lý-do chánh-đáng. Họ có thể uống hoặc không uống một cách dễ dàng.

Chúng ta lại có một loại người uống rượu như hũ chìm. Hắn có những thói quen xấu và dần dần hủy hoại thể-xác và tinh-thần của hắn ta. Rượu có thể là nguyên-nhân làm cho hắn chết sớm. Nếu có đủ những

lý-do mạnh đánh thức hắn như : sự đau yếu, liên-hệ vào một tình yêu nồng-nàn, thay đổi ngoại cảnh hay sự cảnh-cáo quyết-liệt của một bác-sĩ y-khoa; người này cũng có thể dừng uống rượu hay uống điều-độ, dầu sao hắn cũng thấy khó khăn rắc rối và ngay cả cản sự chú-y của y-khoa.

Nhưng thế nào là một người nghiện rượu thật sự ? Hắn có thể khởi sự như là một kẻ uống rượu điều-độ; hắn có thể trở thành hoặc không trở thành người uống rượu nhiều liên tiếp; nhưng ở một giai-đoạn nào đó trong đời uống rượu của hắn, hắn bắt đầu mất hết sự kiểm-soát của lượng rượu uống vào, một khi hắn khởi sự uống.

Đây là một người đã làm anh bối-rối, nhất là khi hắn mất sự kiểm soát trong lúc nhậu-nhẹt say-sưa. Hắn làm những chuyện vô - lý, gây ra những thảm-kịch trong lúc uống say. Hắn từ người tốt biến thành kè-xấu. Hắn ít khi uống vừa phải. Hắn luôn luôn trong tình-trạng say sưa không ít thì nhiều. Trong khi uống hắn tỏ ra giống như bình-thường hay một chút khác lạ. Hắn có thể là một người tốt nhất trên thế-giới. Nhưng hãy để hắn uống rượu một ngày, hắn trở nên con người thường xuyên chống xã-hội đầy nguy-hiểm và ghê-tòm. Hắn có một khả-năng làm sai đúng lúc, nhất là khi phải quyết-định một vấn-đề quan-trọng hoặc giữ lời hứa. Hắn thường vô cùng nhạy cảm và rất quan-bình đối với mọi việc, ngoại trừ rượu, về phương-diện này hắn vô cùng bất-lương và ích-kỷ. Hắn thường có những khả-năng, kỹ-năng và năng-lực đặc-biệt và có một nghề-nghiệp vững chắc đầy hứa hẹn trước mặt.

Hắn xử-dụng những của trời cho đó để tạo dựng một sự-nghiệp sáng-lạng cho gia-đình và bản-thân hắn ta, rồi kéo sụp công-trình đó xuống bằng những ngày tháng say xưa vô cảm-giác. Hắn là người khi vào giường ngủ nồng-nặc hơi rượu và ngủ li-bì. Rồi sáng sớm ngày sau, hắn giận-dữ sục-sạo tìm những chai rượu đặt làm chỗ trong đêm trước. Nếu có thể mua nhiều rượu, hắn sẽ cất dấu kỹ quanh nhà để chắc chắn rằng không ai tìm thấy kho rượu này và đem quăng vào thùng rác. Khi sự việc đã trở thành tồi-tệ hơn, hắn bắt đầu xử-dụng một hỗn-hợp thuốc ngủ cực mạnh và rượu để làm dịu thần-kinh, nhờ vậy hắn có thể đi làm việc. Rồi một ngày hắn không còn có thể đi làm nữa, hắn phải ở nhà và hắn lại uống, lại say xưa. Có thể hắn đến khám bệnh, bác-sĩ cho hắn một liều mọt-phin hoặc thuốc ngủ để xoa dịu con đau-dớn. Rồi hắn bắt đầu xuất hiện ở các bệnh viện hay nhà thương điên.

Cái hình-ảnh trung-thực của người nghiện rượu còn nhiều mẫu khác nhau và chưa nói đến. Nhưng những điều vừa mô-tả cũng có thể đủ để nhận ra hắn.

Vì sao hắn có cá tính như vậy ? Nếu hàng trăm kinh-nghiệm đã cho hắn thấy rằng : nhậu một chai có nghĩa là kéo theo một sự tan-rã sụp đổ cho tất cả những người thân yêu với sự đau đớn nhục-nhã, thì vì sao hắn vẫn cầm chai rượu đó mà nốc ? Vì sao hắn không thể từ bỏ rượu ? Cái gì đã trở nên thông-thường và sức mạnh ý-chí mà đôi khi hắn bày tỏ trên những việc khác, tại sao quá yếu đuối với vấn đề rượu ?

Có lẽ chẳng bao giờ có câu trả lời đầy đủ cho những câu hỏi này. Nhiều ý-khiến khác nhau đưa ra tại

sao người nghiện rượu phản-ứng khác biệt với những người bình thường. Chúng tôi không chắc vì sao, nhưng một khi đến một điểm nào đó, thì rất ít hy-vọng giúp cho người nghiện rượu. Chúng tôi không thể trả lời câu đó bí-ẩn này.

Chúng tôi biết rằng khi người nghiện rượu bỏ rượu trong thời gian vài tháng, vài năm, họ phản-ứng như những người bình-thường khác. Chúng tôi chắc-chắn rằng một khi hắn uống rượu, nhiều điều sẽ xảy ra trên cả thể-xác lẫn tinh-thần, thật sự làm hắn không còn thể nào ngừng uống được. Kinh-nghiệm của mỗi người nghiện rượu sẽ phong-phù xác-nhận điều này.

Những nhận xét trên sẽ rất thông thường và không cần nhấn mạnh nếu người bạn chúng ta không bao giờ cầm ly rượu đầu tiên, rồi tiếp theo cái vòng chuyển -động kinh-khiếp. Dầu vậy, vấn-de chính của người nghiện rượu tập-trung ở trong trí não tinh-thần của hắn hơn là trong thể-xác hắn. Nếu anh hỏi hắn tại sao hắn khởi sự uống lại từ buổi tiệc rượu cuối cùng, hắn sẽ kể cho anh hàng trăm lý-do. Một vài lý-do có thể chấp-nhận được, nhưng mọi lý-do đều thật sự vô-nghĩa trước sự tàn phá hủy-hại do những cơn say gây ra. Nó giống như lý-luận của một kẻ bị đau đầu rồi dùng búa đập vào đầu để hắn ta không có thể cảm thấy đau-dớn. Nếu anh đưa ra cái lý-lẽ ngụy-biện này để người nghiện rượu chú ý, hắn sẽ cười ngắt hoặc tức giận không thèm nói chuyện với anh nữa.

Nhưng lâu lâu hắn có thể nói thật. Và sự-thật lạ-lùng đó thì luôn luôn là hắn không còn có một ý-niệm

nào nữa, vì sao hăn uống ly rượu đầu tiên. Một vài kẻ uống rượu viện cớ, với rượu họ được thoả-mãn đôi lúc. Nhưng trong tim họ, họ thật sự không hiểu vì sao họ làm vậy. Và một khi căn bệnh nghiện rượu này đã thực sự chế ngự, họ vô cùng bối-rối. Mặt khác họ chòn-vòn ý-tưởng rằng, bằng cách nào đó, một ngày nào đó họ sẽ chiến thắng. Nhưng họ thường nghỉ-ngờ rằng họ đã gần thua cuộc.

Có rất ít người hiểu thấu sự thực điều này. Và trong một cách mơ-hồ, gia-đình và bạn hữu của họ cho rằng những người nghiện rượu là bất bình thường, nhưng mọi người hy-vọng chờ một ngày, người đau khổ này tự tỉnh dậy từ cơn hôn mê và có một sức mạnh ý-chí vươn lên.

Sự thực bi thảm là nếu một người đã trở nên thực sự nghiện rượu thì cái ngày hạnh-phúc đó có thể không còn đến nữa. Hăn đã mất sự kiềm-soát. Tại một điểm nào đó trong khi nhậu nhẹt, hăn đã tiến đến một tình-trạng, ở đó cái ý muốn mạnh nhất để chấm dứt uống rượu đã hoàn-toàn vô-dụng. Tình-trạng bi-thảm này, trong hầu hết mọi trường-hợp, đã đến trước khi sự việc còn nghi-ngờ.

Sự thật thì hầu hết người nghiện rượu, vì những lý do chưa sáng tỏ, đã mất cái sức mạnh để chọn lựa giữa vấn đề nên uống hay không nên uống. Cái mà chúng tôi gọi là sức mạnh ý-chí, thực-tế đã không còn tồn tại nữa. Có những lần, chúng tôi không còn có thể biết và nhớ nổi những khổ đau, nhục-nhã ngay trong một tuần hay một tháng trước đây. Chúng tôi không có sức chống lại sự cảm dỗ của ly rượu đầu

tiên.

Cái hậu-quả chắc-chắn sau khi uống đầu chỉ một ly bia, đã không vào đầu óc chúng tôi để khuyên răn chúng tôi. Nếu những ý-tưởng này có xảy ra, nó là làn sương mù sẵn sàng được thay thế bằng những ý cũ mòn rách là làn này chúng tôi có thể tự kiềm-chế như những người bình thường khác. Đó là sự hoàn toàn thất-bại của một loại phòng ngự để giữ một người khỏi nhúng tay vào sa-ngã trụy-lạc.

Người nghiện rượu có thể sẽ tự nhủ mình trong một cách tình cờ rằng : “Rượu không đốt cháy tôi làn này đâu, thì đây đã sao !” Hoặc có lẽ hăn không nghĩ gì cả. Thường có một số chúng tôi bắt đầu uống rượu với lạnh nhạt, hờ-hững, và sau chai rượu thứ ba hoặc thứ tư, dần mạnh cốc rượu trên bàn, chúng tôi tự nhủ : “Chúa ơi ! làm thế nào để tôi khởi sự uống nữa ?” Rồi chúng tôi nói ngay “Tốt, tôi sẽ dừng lại với chai thứ sáu” hay “Thì đã sao ?”

Khi những ý-nghĩ như loại này đã hoàn toàn thiết-lập trong một người có khuynh hướng nghiện rượu, có lẽ mọi giúp đỡ của con người đã trở nên vô ích, trừ phi khóa hăn lại, người nghiện rượu sẽ chết hoặc vĩnh-viễn điên cuồng. Xuyên qua lịch-sử, sự thật điên loạn, xấu xa này đã được xác nhận do hàng ngàn người nghiện rượu. Nhưng nhờ ơn Thượng-đế còn có hàng ngàn minh-chứng khác rõ rệt dễ thuyết-phục hơn. Có rất nhiều người nghiện rượu muốn thôi uống, nhưng họ không thể dừng được.

Có một giải-pháp . Hầu hết không một ai trong chúng tôi thích tự tìm tội nghiên-cứu, sự thăng bằng

của lòng hanh-diện, sự thû nhận những khiếm-khuyết mà tiến trình chữa bệnh đòi hỏi để hoàn thành kết-quả tốt đẹp. Nhưng chúng tôi đã thấy những điều này thật sự thành-công trong những người khác, và trong sự thất-vọng vô ích của đời sống chúng tôi đã trôi qua, đưa chúng tôi đến tin-tưởng này. Khi chúng tôi đến với những người đã khỏi bệnh nghiện rượu, chúng tôi không tìm thấy gì để lại cho chúng tôi, chỉ có những dụng cụ tinh-thần. Chúng tôi đã tìm thấy thiên-đường và chúng tôi đã phóng bay lên vào chiều thứ tư của đời sống mà chúng tôi chưa bao giờ có, ngay cả chỉ ước mơ.

Sự thật lớn lao chỉ đơn giản như thế này : Chúng tôi đã có những kinh-nghiệm tinh-thần sâu xa và hiệu-quả, điều đó đã thay đổi hoàn toàn thái độ của chúng tôi đối với cuộc đời, đối với con người, và đối với vũ-trụ của Thượng-đế. Cái trung-tâm sự thực của cuộc đời chúng ta ngày nay, điều chắc-chắn tuyệt-đối minh-chứng rằng, đáng Tạo-hóa của chúng ta đã tiến vào trong trái tim và đời sống của chúng ta bằng một phương-pháp thật kỳ-diệu. Đáng Tạo-hóa đã khởi đầu hoàn-thành những công việc giúp chúng ta, mà chúng ta không bao giờ tự làm nổi.

Nếu anh là một kẻ nghiện rượu hạng nặng như chúng tôi, chúng tôi tin-tưởng rằng không có một giải-pháp nửa đường. Chúng tôi đã ở trong một vị-thế, mà ở đó đời sống trở nên không thể nào cứu vãn và ngoài cái phạm vi khả-năng cứu chữa của con người, chúng tôi có hai cách chọn lựa : Một là đi đến một kết-thúc đáng cay, kết-liễu tiêu-diệt mọi khổ đau của tình trạng

chúng tôi chịu đựng bằng cách tốt nhất có thể; và một mặt thứ hai khác là chấp nhận sự giúp đỡ tinh-thần. Đó là điều chúng tôi đã làm bởi vì chúng tôi đã chân thật mong muốn và cố gắng thực-hiện với quyết-tâm.

Có một người kinh-doanh Hoa-kỳ đầy khă-năng, tinh-tốt và đạo-đức. Trong nhiều năm, ông di chuyển từ nhà dưỡng bệnh này đến nhà dưỡng bệnh khác. Ông đã hỏi ý kiến những bác-sĩ tâm-lý nổi danh nhất Hoa-kỳ. Rồi ông đi Âu-châu, nhờ một bác-sĩ nổi danh (bác-sĩ tâm-lý Jung) chữa trị. Dù những kinh-nghiệm trước đây làm ông nghi-ngò, nhưng ông đã hoàn tất trị-liệu với một lòng tin tưởng khác thường. Tình-trạng thể chất và tinh-thần của ông trở nên tốt đẹp lạ lùng. Trên tất cả, ông tin-tưởng rằng ông đã thâu nhận một kiến thức sâu xa của sự làm việc bên trong của tinh-thần ông, và sự nảy nở thăng hoa thầm kín đó xác quyết rằng sự tái phạm uống rượu lại, là điều không nghĩ đến. Tuy nhiên một thời gian ngắn, ông lại nhậu nhẹt say sưa. Càng khó hiểu hơn, ông không thể tự giải thích một cách thỏa mãn cho ông về sự thất bại này.

Vì vậy, ông trở lại người bác-sĩ mà ông ngưỡng-mộ tài danh đó, ông hỏi trực-diện vì sao ông không có thể bình-phục. Ông muốn trên tất cả mọi điều là có lại sự tự kiềm-soát về vấn-de uống rượu. Dường như ông rất hợp-lý và quân bình khi đương đầu với những vấn đề khác. Nhưng vì sao ông không có sự kiềm-soát về vấn đề rượu ?

Ông van xin vị bác-sĩ hãy nói cho ông toàn thể sự thật, và ông đã được chỉ giáo. Trong sự phán-xét của bác-sĩ, ông là người đã hoàn toàn tuyệt-vọng, ông

không bao giờ có thể lấy lại địa-vị xã-hội, nên nhốt khóa kín ông lại, hoặc thuê một người hộ vệ canh giữ nghiêm nhặt nếu ông muốn sống thêm một thời gian. Đó là ý-khiển của một vị y-sĩ danh tiếng.

Nhưng người này vẫn sống và không bao giờ bị con ma rượu quấy rày. Ông không cần phải mướn người canh giữ, cũng không cần phải nhốt kín lại. Ông có thể đi đến bất kỳ nơi nào trên quả đất này, những nơi mà những người bỏ rượu khác có thể tới mà không sợ tai họa, ông vẫn luôn muốn giữ một thái độ đơn giản.

Một vài độc giả nghiện rượu của chúng tôi có thể nghĩ rằng họ có thể thành công mà không có sự giúp đỡ tinh-thần. Hãy để chúng tôi kể hết mẫu đối-thoại giữa người bạn của chúng tôi với vị bác-sĩ.

Vị bác-sĩ nói :“ Anh có trí óc của một người nghiện rượu kinh niên. Tôi chưa bao giờ thấy một trường hợp nào có một tình-trạng trí-tuệ như anh mà bình-phục.” Người bạn của chúng tôi cảm thấy như cánh cửa địa-ngục đã đóng nhốt ông lại với tiếng tử thàn rít lên.

Ông nói với vị bác-sĩ :“ Thưa có một ngoại-lệ nào không ?” Vị bác-sĩ trả lời :“ Có, có chứ. Ngoại-lệ là những trường-hợp như trường-hợp của anh, nhưng xảy ra từ sớm. Đó đây, thỉnh thoảng một số người nghiện rượu có những cái gọi là kinh-nghiệm của sức mạnh tinh-thần. Đối với tôi, những sự xảy ra đó là những hiện tượng hiếm có. Nó xuất hiện như cách di-chuyển và xếp đặt lại của sự xúc động lớn lao tinh-thần. Ý-tưởng, xúc động và thái độ đã một thời là sức mạnh hướng dẫn cuộc sống của những người này, đột-nhiên

bị đẩy qua một bên, và toàn bộ một hệ-thống mới về quan niệm và động-lực bắt đầu chi phối những người này. Thật ra tôi đã cố gắng tạo ra sự tái sáp đặt xúc động trong con người của anh. Với nhiều cá-nhân, phương-pháp mà tôi trị liệu như thế này đã thành công, nhưng tôi không bao giờ có kết-quả với một người nghiện rượu như anh.”

Khi nghe như vậy, người bạn của chúng tôi nhẹ nhõm, sau tất cả, ông đã phản ảnh, ông đã là một hội viên tốt tại nhà thờ. Tuy nhiên hy-vọng này lại bị dập tắt vì lời nói của vị bác-sĩ cho rằng, trong khi sự xác tín về tôn-giáo của ông rất tốt, nhưng trong trường hợp của ông không có cái kinh-nghiệm sức mạnh tinh-thần càn thiết.

Và đây là sự vô cùng bối rối, khi người bạn của chúng tôi tự nhận thấy ông đã có cái kinh-nghiệm màu nhiệm đó, như tôi đã nói với anh, đã làm cho ông ta trở nên người tự-do, hoàn toàn từ bỏ rượu.

Chúng tôi, đến lượt chúng tôi, đã tìm thấy cùng một cách thoát khỏi tửu-độc với tất cả tuyệt vọng của một người chết đuối. Trước tiên, dường như chúng tôi là những kẻ yếu đuối như lau sậy trong bàn tay thần yêu và quyền lực của Thượng-đế. Chúng tôi đã được trao tặng một đời mới, nếu anh muốn nói “một mẫu sống lý-tưởng” đã thật sự mang đến thành-công.

Bác-sĩ tâm-lý nổi danh Hoa-ky, ông William James, trong tác phẩm của ông “Những loại kinh-nghiệm khác nhau về tôn giáo”, đã chỉ rõ có nhiều phương-thức con người tìm thấy Thượng-đế. Chúng tôi không muốn thuyết phục bất kỳ ai rằng đó chỉ là

con đường duy-nhất của đức-tin phải theo. Điều mà chúng tôi đã học hỏi, cảm nhận và thấy, giải-thích rằng tất cả chúng ta, dù bất kỳ giòng giống nào, tôn giáo nào, màu da nào đều là con của một đáng Tạo-hoa sống động, chúng ta có thể tạo-lập mối quan hệ liên lạc với nhau trên những điều-kiện đơn giản và thông -cảm, càng sớm chúng ta càng có đủ ý-chí và sự lương-thiện đầy đủ để cố gắng vượt qua mọi tai họa. Những ai đã vào hội tôn-giáo sẽ không tìm thấy ở đây sự khuấy động phiền lòng nào về đức-tin hay lẽ nghi thờ phụng. Cũng không có sự đụng chạm nào giữa chúng tôi trên đề tài này.

Chúng tôi nghĩ rằng, chúng tôi không quan tâm vấn đề tôn-giáo giữa hội-viên chúng tôi, đó chỉ là cá-nhan. Điều này hoàn toàn là việc cá-nhan, mỗi người quyết định cho riêng mình trong ánh sáng của những hội đoàn trong quá-khứ hay sự lựa chọn của họ ngày nay. Không phải tất cả chúng tôi đều gia nhập vào tôn-giáo, nhưng hầu hết chúng tôi là hội-viên tôn-giáo.

Trong chương sau là sự giải-thích về bệnh nghiện rượu như chúng tôi hiểu biết, rồi đến chương nói về những người không theo Thượng-đế. Có nhiều người thuộc tầng lớp này trước đây, bây giờ là hội-viên của chúng tôi. Điều đủ để làm ngạc nhiên, là chúng tôi tìm thấy sự xác tín như vậy không có một cản trở nào cho kinh-nghiệm tinh-thần để từ bỏ rượu.

Xa hơn nữa, những chỉ dẫn rõ ràng chứng-minh làm thế nào chúng tôi đã bình phục. Và tiếp theo bốn mươi ba câu chuyện kinh-nghiệm cá-nhan. *

* Trong bản Việt ngữ không có phần này.

Mỗi cá nhân, trong câu chuyện riêng tư, bằng ngôn-ngữ riêng để mô-tả quan-diểm của mình về phương-pháp anh ta đã thiết lập sự liên lạc với Thượng-đế. Điều này đã cho một số thành phần của hội viên chúng tôi, các ý-tưởng rõ ràng về những điều hiện nay xảy ra thế nào trong đời sống của họ.

Chúng tôi hy-vọng không có ai xem xét những câu chuyện tự thuật này với cảm tưởng không tốt đẹp. Hy-vọng của chúng tôi là nhiều người nghiện rượu, cả nam lẫn nữ, đang cần giúp đỡ, sẽ đọc những trang sách này và chúng tôi tin-tưởng rằng đây là sự tiết-lộ hoàn toàn về chúng tôi, và vấn đề nghiện rượu của chúng tôi để có thuyết phục và nói “Vâng, tôi cũng là một người trong bọn họ; tôi cần có quyền sách này.”